

Ἡ τριπλῆ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Πνευματικὸ Πατέρα(*)

Πολυσέβαστε Μητροπολίτα μας
καὶ περιπόθητε Πνευματικέ μας Πατέρα·

ΑΠΟΤΟΛΜΩ καὶ πάλι νὰ λάβω τὸν λόγο καὶ νὰ Σᾶς προσφωνήσω
μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ὀνομαστικῆς Σας ἑορτῆς.

Ὁμολογῶ, ὅπως πάντοτε, τὴν ἀδυναμία μου νὰ ἀνταποκριθῶ
στὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς στιγμῆς, ἀλλὰ ἐλπίζω στὶς
ἅγιες εὐχές Σας καὶ στὶς προσευχὲς τῶν πνευματικῶν Σας τέκνων
καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μου, ὥστε νὰ μὴ Σᾶς κουράσω μὲ τὰ
πενιχρά μου λόγια.

Α΄

ΛΕΓΕΤΑΙ, ὅτι ἓνας διάσημος Μουσικός, σὲ κάποιο ταξίδι του
εἰσήλθε ἄγνωστος σὲ μία Ἐκκλησία κατὰ τὴν ὥρα τῆς Ἀκο-
λουθίας.

Ὁ Χορὸς ἦταν ἀκατάρτιστος· ἡ κακοφωνία καὶ ἡ παραφωνία
ἦσαν ἀπερίγραπτες...

Ὁ περίφημος Μουσικὸς ἐπλησίασε σιγὰ-σιγὰ καὶ ἀπαρατήρητος
ἔλαβε μέρος στὸν Χορὸ...

Λίγα λεπτὰ πέρασαν καὶ ἐπεκράτησε: ὁ λαμπρὸς «*καλλιτέχνης*»
παρέσυρε ὅλο τὸν Χορὸ πρὸς τὴν μελωδία του· ἡ παραφωνία
μετετράπη σὲ μελωδία!...

Ἔτσι πάντοτε Σᾶς νοιώθαμε, Σεβασμιώτατε Πατέρα μας, μέσα
στὸ Κοινόβιό μας: ἓναν ἔμπειρο «*καλλιτέχνη*» τῆς ἀγάπης, ὁ ὁποῖος
μετέτρεπε τὴν δυσαρμονία τῶν παθῶν μας, τῶν διαφορετικῶν
χαρακτήρων μας, τῶν ἀδυναμιῶν μας, σὲ μία ἄρμονία ἀγάπης·
πάντοτε διακριτικά, σοφὰ καὶ ταπεινὰ κατωρθώνατε νὰ βασιλεύη
γύρω Σας, μέσα στὴν Ἀδελφότητά μας, τὸ πνεῦμα τῆς ἀνοχῆς, τῆς
ἀλληλεγγύης, τῆς ἀγάπης, τῆς γαλήνης, καὶ τῆς ἐνότητος...

Καὶ Σᾶς ὀφείλουμε γι' αὐτὸ μεγάλη εὐγνωμοσύνη· καὶ προσευ-
χόμεθα στὸν Κύριό μας νὰ Σᾶς ἐνισχύη καὶ μακροημερεύη, ὥστε
συνεχῶς νὰ μᾶς ἐπαναφέρετε στὴν ἄρμονικὴ μελωδία τῆς ἀγάπης,
ὅταν ξεφεύγουμε καὶ παραφωνοῦμε.

ΕΠΙΣΗΣ, Σᾶς ὀφείλουμε βαθειὰ εὐγνωμοσύνη, διότι Σᾶς νοιώθουμε, πολυσέβαστε Πατέρα μας, ὡς τὸν ἄγωγὸ καὶ τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Θεῖος Παράκλητος ἐκχέει τὰ χαρίσματα Του σὲ μᾶς τοὺς Ὑποτακτικούς Σας.

Γιὰ νὰ ἐλκύσουν ὅμως τὶς δωρεὰς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἱ Μοναχοί, καὶ γενικώτερα τὰ πνευματικὰ τέκνα, ὀφείλουν νὰ ἀγαποῦν, νὰ σέβωνται καὶ νὰ τιμοῦν τὸν Γέροντά τους.

Ἡ εὐλάβεια πρὸς τοὺς Πνευματικούς Πατέρας εἶναι πηγὴ ζωῆς καὶ ὄρος σωτηρίας· εἶναι θεία ἐντολή.

Ἄς ἀκούσουμε τί λέγει ὁ μέγας Πατέρας τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς:

«Πᾶσαν οὖν τιμὴν καὶ ἀγάπην ὀφείλεις τοῖς πνευματικοῖς πατράσιν, ὡς τῆς εἰς αὐτοὺς τιμῆς ἀναφερομένης ἐπὶ τὸν Χριστόν, καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ἐν ᾧ τὴν υἰοθεσίαν ἔλαβες, καὶ τὸν ἐπουράνιον Πατέρα, παρ' οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται.

Σπεύσεις δὲ διὰ παντὸς τοῦ βίου πνευματικὸν πατέρα ἔχειν, καὶ ἐξαγγέλλειν αὐτῷ πᾶν ἀμάρτημα, καὶ πάντα λογισμόν, καὶ λαμβάνειν παρ' αὐτοῦ τὴν ἰατρείαν καὶ τὴν ἄφεσιν· αὐτοῖς γὰρ ἐδόθη λύειν καὶ δεσμεῖν ψυχάς, καὶ πάντα ὅσα ἂν δῆσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ πάντα ὅσα ἂν λύσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ· ταύτην γὰρ τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν ἔλαβον παρὰ Χριστοῦ· διὸ καὶ ὑπακούσεις αὐτοῖς καὶ οὐκ ἀντιλέξεις αὐτοῖς, ἵνα μὴ προξενήσης ἀπώλειαν τῇ σεαυτοῦ ψυχῇ.

Εἰ γὰρ ὁ ἀντιλέγων τοῖς κατὰ σάρκα γονεῦσιν, εἰς ἃ μὴ ἀπηγόρευται τῷ θείῳ νόμῳ, θανατοῦται, κατὰ τὸν νόμον, πῶς ὁ ἀντιλέγων τοῖς κατὰ πνεῦμα πατράσιν, οὐ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διώκει ἀπ' αὐτοῦ, καὶ τὴν οἰκείαν ἀπόλλυσι ψυχὴν;

Διὰ τοῦτο καὶ συμβούλευσαι καὶ ἐπάκουσον διὰ τέλους τοῖς σοῖς ἐν πνεύματι πατράσιν, ἵνα σωθῇ σου ἡ ψυχὴ, καὶ κληρονόμος γένη τῶν αἰωνίων καὶ ἀκηράτων ἀγαθῶν»¹.

Ἡ Ἁγία Παράδοσις τῆς Ὁρθοδοξίας μας μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ καθοδήγησις τοῦ πνευματικοῦ τέκνου ἀπὸ τὸν Γέροντα δὲν περιορίζεται μόνο σὲ συμβουλές καὶ πνευματικὲς διδασκαλίες, ἀλλὰ προχωρεῖ καὶ σὲ μία **ἀληθινὴ μεταβίβασι πνευματικῶν δυνάμεων**.

Μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς ὁ Ὑποτακτικὸς δέχεται τὴν δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· αὐτὴ ἡ δωρεὰ καὶ ἡ μεταβίβασις τῶν οὐρανίων χαρισμάτων περιγράφεται ὡς κάτι ὀφθαλμοφανὲς στοὺς Βίους τῶν Ἁγίων.

Ἔτσι, ὅταν ὁ Ἅγιος Σέργιος τοῦ Ραντονεζ εὐλογῇ τὸν Μοναχὸ Ἰσαὰκ νὰ ἐξασκήσῃ τὴν σιωπὴν, ἐκεῖνος βλέπη νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ δάκτυλα ποὺ τὸν εὐλογοῦν μία λάμψις, ἡ ὁποία τὸν τυλίγει καὶ τὸν κυριεύει.

«Πολλοὶ ἀδελφοὶ ἔλαμψαν μὲ τὴν ἀρετὴν τοὺς στὴν Λαύρα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Πολλοὶ ἀπ’ αὐτοὺς ἔγιναν Ἡγούμενοι σὲ ἄλλα Μοναστήρια καὶ Ἐπίσκοποι. Ὅλοι αὐτοὶ προώδευαν μὲ τὶς συμβουλές καὶ τὴν καθοδήγησι τοῦ Ὁσίου [Σεργίου].

Μεταξὺ τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ ἦταν κάποιος ποὺ λεγόταν π. Ἰσαάκιος. Ὁ π. Ἰσαάκιος ἐπιθυμοῦσε ν’ ἀφιερῶσιν τὸν ἑαυτοῦ τοῦ στὴν ἀσκησὶ τῆς τελείας σιωπῆς καὶ γι’ αὐτὸ παρακαλοῦσε ἐπίμονα τὸν Ὁσιο.

Κάποτε λοιπὸν ὁ σοφὸς ποιμένας τοῦ ἀπάντησε:

– Ἐάν, παιδί μου, θέλεις νὰ ἀσκηθῆς στὴν σιωπὴ, θὰ σοῦ δώσω αὔριο τὴν εὐλογία μου.

Τὴν ἐπομένῃ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, τὸν σταύρωσε μὲ τὸν τίμιον Σταυρὸ λέγοντας:

– Ὁ Κύριος ἄς ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμία σου.

Ὁ π. Ἰσαάκιος εἶδε νὰ βγαίνη ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ὁσίου μιὰ φλόγα καὶ νὰ τὸν περιβάλλῃ!...

Ἀπὸ τότε παρέμεινε σιωπηλὸς καὶ μόνο μιὰ φορὰ ἓνα ἄλλο θαυμαστὸ ὄραμα τοῦ ἀνοίξε τὰ χεῖλη»².

Πιὸ συχνὰ γίνεται λόγος στοὺς Βίους τῶν Ἁγίων γιὰ μία χαρὰ καὶ μία γαλήνη ποὺ περνᾷ κατὰ μυστηριώδη τρόπο ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ πνευματικοῦ Πατρὸς στὴν ψυχὴ τοῦ Ὑποτακτικοῦ.

Κάποτε ὁ Ὁσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς πνευματικοῦ τέκνου τοῦ ποὺ τὸ κατεῖχε μιὰ βαθεῖα θλίψις· ὁ Ἅγιος Στάρετς τὸν παρηγορεῖ ψάλλοντάς του ἓναν ὕμνον ἀπὸ τὴν

Παράκλησι τῆς Παναγίας, τοῦ ὁποίου τὰ λόγια εἶναι μία ἰκεσία γιὰ πνευματικὴ χαρὰ:

**«Χαρᾶς μου τὴν καρδίαν, πλήρωσον Παρθένε, ἡ τῆς
χαρᾶς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ἁμαρτίας τὴν λύπην,
ἐξαφανίσασα»³.**

Τότε ἡ γαληνιαία κατάστασις τῆς ψυχῆς τοῦ Ὁσίου πέρασε στὴν καρδιὰ τοῦ θλιβομένου καὶ ἐκεῖνος ἐγύρισε στὴν Μονὴ εἰρηνευ-
μένος καὶ γεμᾶτος πνευματικὴ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι!⁴.

Γ'

ΕΝΑΣ ἀκόμη λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖο αισθανόμεθα ἰδιαίτερη
εὐγνωμοσύνη καὶ εὐλάβεια στὸ πρόσωπό Σας, πολυσέβαστε
Πνευματικέ μας Πατέρα, εἶναι ὅτι Σεῖς γίνεσθε ἡ αἰτία νὰ βιώνουμε
τὸ **Μυστήριον τῆς Ὑπακοῆς**.

Στὰ μάτια τῶν μὴ ἀναγεννημένων ἀνθρώπων τῆς ἐπαναστατικῆς
καὶ ὑπερήφανης γενιᾶς μας ἡ εὐλογημένη ὑπακοὴ ἀποτελεῖ ἓνα
τεράστιο σκάνδαλο.

Στὴν πραγματικότητα ὅμως, πάντοτε ἡ ὑπακοὴ καὶ ἡ ταπεινώσις
ἦταν σκάνδαλο ἐνώπιον τοῦ κόσμου, διότι **οἱ δυνατοὶ τοῦ κόσμου
θυσιάζουν, ἐνῶ οἱ δυνατοὶ τοῦ Θεοῦ θυσιάζονται**.

Αὐτὸ ἦταν ἀνεκαθεν «τὸ σκάνδαλο τοῦ Σταυροῦ»⁵, τῆς χριστιανικῆς
ζωῆς, ποῦ ὁ κόσμος δὲν καταλάβαινε.

Ὁ Μοναχὸς ζῆ καθημερινῶς τὴν ἐκούσια αὐτὴ θυσία διὰ μέσου
τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς ἀρνήσεως τοῦ θελήματός του.

Εἶναι ὁ πραγματικὰ δυνατός, διότι συντρίβει τὸν ἐγωϊσμό του
καὶ ἀρνεῖται τὸν ἑαυτό του χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον: ἔτσι
ἀποκτᾷ τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο, ὅτι **ἀγαπᾶμε στὸ ποσοστὸ ποῦ ἀρνούμεθα
τὸν ἑαυτό μας**.

Τὸ **Μυστήριον τῆς Ὑπακοῆς** εἶναι μέγα καὶ ἡ ὠφέλεια τοῦ Μοναχοῦ
εἶναι ἀπερίγραπτη, διότι μέσῳ αὐτῆς ὁ Ὑποτακτικὸς μιμεῖται τὸν
Σωτῆρα μας Χριστόν, μετέχει στὴν Ὑπακοή Του πρὸς τὸν Οὐράνιο
Πατέρα καὶ γίνεται κατὰ χάριν Χριστός.

«Κειμήλιόν ἐστὶ τοῦ Μοναχοῦ ἡ ὑπακοή», λέγει ὁ Ἄββäs
Ἵπερέχιος, καὶ **«ὁ κεκτημένος αὐτήν, εἰσακουσθήσεται ὑπὸ
τοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ παρρησίας τῷ σταυρωθέντι παραστή-**

σεται· ὁ γὰρ σταυρωθεὶς Κύριος, ὑπήκοος γέγονε μέχρι θανάτου»⁶.

Ὅλες οἱ εὐλογίαι διὰ τῆς Ὑπακοῆς ἔρχονται στὸν Μοναχό:

«Ἡ ὑπακοή, ἀντὶ ὑπακοῆς ἐστὶν· εἴ τις ὑπακούει τῷ Θεῷ, ὁ Θεὸς ὑπακούει αὐτόν»⁷.

Μακάριοι καὶ τρισμακάριοι ὅσοι ἀξιῶνονται «τῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων ὑπακοῆς»⁸, διότι ἀπαλάσσονται ἀπὸ τὴν δαιμονικὴ οἴησι καὶ αὐτοπεποίθησι· αἰσθάνονται ἀσφάλεια καὶ ἡρεμία· εἶναι ἐμπιστευμένοι στὸ ἔλεος καὶ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Πνευματικοῦ Πατροῦ των.

Εἶναι τόσο θεάρεστη ἡ Ὑπακοὴ καὶ ἀπαραίτητη γιὰ νὰ εὐαρεστήσῃ στὸν Θεὸ ὁ Μοναχός, ὥστε ὁ Κύριός μας δὲν δέχεται οὔτε τὸ μαρτύριο τοῦ Ὑποτακτικοῦ, ἂν αὐτὸ δὲν γίνεται μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Γέροντος.

Ἄς ἐνθυμηθοῦμε ἓνα σύγχρονο σχετικὸ γεγονός.

«Κοντὰ στὸ Κελλὶ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στὴν Ἀγιορειτικὴ Σκήτη τῆς Κερασιᾶς ὑπῆρχε μία Καλύβη ποὺ δὲν εἶχε πηγαῖο νερό. Ἐκεῖ ἠσύχαζε κάποιος ἐνάρετος Γέροντας μὲ τὸν ὑποτακτικό του. Μὴ ἡμέρα ἀνεχώρησε ὁ ὑποτακτικὸς καὶ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατο ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ὁ Γέροντας ἀγωνιοῦσε γιὰ τὴν τύχη τοῦ Μοναχοῦ του καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦσε, λόγῳ τοῦ γήρατος, νὰ συντηρῆται, ἀνεχώρησε καὶ πῆρε τὸν δρόμο γιὰ τὴν Ἱερὰ Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης. Ὅταν εἶχε φθάσει στὸν ἐπάνω τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Σταυρό, βλέπει τὸν ὑποτακτικό του νὰ ἔρχεται, τὸν ὁποῖο ὑποδέχτηκε φιλόφρονα καὶ τὸν ἐρωτοῦσε τί ἔγινε. Ὁ Μοναχὸς τοῦ εἶπε ὅτι, ἐμαρτύρησε μὲν γιὰ τὸν Χριστό μας, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀνεχώρησε χωρὶς τὴν εὐλογία του, ἐστάλη ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ ζητήσῃ συγχώρεσι καὶ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ τὴν Καλύβη του, διότι μετὰ ἀπὸ σαράντα ἡμέρες θὰ ἀπέλθῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴ, τὸ ὁποῖο καὶ ἐγινε!...»⁹.

Τὸ μεγαλεῖο ἄλλωστε τῆς ὑπακοῆς κατανοεῖται πλήρως ἀπὸ τὴν θεοδώρητη **ἐξουσία τοῦ Γέροντος**, τὴν ὁποία σέβεται καὶ ὁ Οὐράνιος Κόσμος, ὅπως ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν ἐξῆς θαυμαστὴ διήγησι:

«Στὴν Κερασιά ὑπῆρχε τὸ Κελλί τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, στὸ ὁποῖο ἦταν ἠγούμενος ὁ περιβόητος γιὰ τὴν ἀρετὴ τοῦ Χατζηγιώργης. Εἶχε ἀρχικῶς συνοδιά σαράντα Μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνήστευαν καὶ τὸ λάδι. Τὸ Πάσχα ἀντὶ γιὰ αὐτὰ ἔβαφαν πατάτες. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς αὐτοὺς ἀνεπαύθησαν πράγματι μὲ θαυμαστὸ καὶ παράδοξο τρόπο. Ἐνῶ εὐρίσκοντο στὴν Ἐκκλησία καὶ προσηύχοντο, Ἄγγελος Κυρίου προσεκάλει ὄσους ἐπρόκειτο νὰ ἀπέλθουν ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτό. Κάποια φορὰ κατὰ τὴν ὥρα τῆς Θ. Λειτουργίας ἦλθε ἅγιος Ἄγγελος σ' ἓναν Ἀδελφὸ καὶ τοῦ λέει: «Ἄγομεν πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν». Ὁ Ἀδελφὸς ἀμέσως ἔτρεξε στὸν Προεστῶτα καὶ τοῦ ἀνήγγειλε τὴν πρόσκλησι τοῦ Ἀγγέλου. Τότε ὁ ἠγούμενος ἀπήντησε στὸν Ἀδελφὸ: «Νὰ εἰπῆς στὸν Ἄγγελο νὰ περιμένῃ μέχρι νὰ τελειώσῃ ἡ Λειτουργία». Ἔτσι καὶ ἐγένε. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία ὁ Ἀδελφὸς ἐκοιμήθη!...»¹⁰.

Ἐνα ἀκόμη χαρακτηριστικὸ γεγονός, τὸ ὁποῖο μᾶς διασώζουν τὰ ἱερά βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπισφραγίζει μὲ ἰδιαίτερη ἔμφασι τὰ ἀνωτέρω καὶ δὲν ἀφήνει καμμίαν ἀμφιβολία γιὰ τὸ πνευματικὸ περιεχόμενον καὶ τὴν δύναμι τῆς **Εὐλογίας** καὶ τῆς «*ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων*»¹¹ **Ἐξουσίας** τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ Γέροντος.

«Στὶς 15 Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη ἐνδὸς ἀνώνυμου Μάρτυρα Μοναχοῦ.

Ὁ Μοναχὸς αὐτὸς ζοῦσε σὲ μιὰ Σκῆτη τῆς Αἰγύπτου, καὶ γιὰ ἀρκετὰ χρόνια ἔκανε ὑπακοὴ σὲ Γέροντα. Ἀπὸ φθόνον ὅμως τοῦ μισόκαλου δαίμονα ἀθέτησε τὴν ὑπακοὴ του κι ἔφυγε ἀπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ Γέροντα, χωρὶς νὰ ὑπάρχει εὐλογία καὶ βλαπτικὴ γιὰ τὴν ψυχὴ του αἰτία. Καταφρόνησε μάλιστα καὶ τὸ ἐπιτίμιο, μὲ τὸ ὁποῖο τὸν κανόνισε ὁ Γέροντάς του.

Ἐφυγε λοιπὸν καὶ κατέβηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἀλλὰ ἐκεῖ τὸν ἐπιασε ὁ εἰδωλολάτρης ἄρχοντας¹², τοῦ ἔβγαλε τὸ Μοναχικὸ Σχῆμα καὶ τὸν πίεζε νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα. Καθὼς ὅμως μὲ κανένα τρόπο δὲν τὸν ἐπειθε νὰ τὸ κάνει, πρόσταξε πρῶτα νὰ τὸν δείρουν ἀλύπητα μὲ βούρδουλα,

κι έπειτα νά τόν άποκεφαλίσουν με ξίφος. Έτσι κι έγινε. Άρπαξαν τόν Μοναχό οί είδωλοάτρες, τοῦ έκοψαν τó κεφάλι καί πέταξαν τó σῶμά του έξω άπό τήν πόλη γιά νά τó φάνε τά σκυλιά.

Μερικοί όμως εύσεβείς Χριστιανοί ήρθαν τήν νύχτα καί τó σήκωσαν. Τό άλειψαν με μύρα, τó τύλιξαν με σεντόνια καί τó έβαλαν μέσα σέ λάρνακα. Ύστερα τó τοποθέτησαν στοῦ άγιο βήμα ένδóς Ναοῦ τῆς πολιτείας γιά νά τιμάται σάν Μαρτυρικó Λείψανο.

Κάθε φορά όμως πού γινόταν Θεία Λειτουργία καί ó διάκονος έκφωνούσε τó “Όσοι κατηχούμενοι προέλθετε, οί κατηχούμενοι προέλθετε”, έβλεπαν όλοι τήν λάρνακα νά βγαίνει μόνη της έξω άπό τó Ίερό!... Χωρίς νά τήν άγγίζει ανθρώπινο χέρι, έφτανε μέχρι τόν νάρθηκα τῆς Έκκλησίας κι έμενε εκεί μέχρι τήν Άπόλυση. Έπειτα γυρνούσε πάλι μόνη της πίσω στοῦ Ίερό!...

Όλοι έμεναν έκστατικοί μ' αύτó πού γινόταν. Τό πληροφορήθηκε κι ένας άπό τούς διακριτικούς πατέρες, καί παρακάλεσε τó Θεό νά τοῦ δώσει εξήγηση.

Δέν άργησε νά τοῦ φανερωθεί ή αίτία τοῦ θαύματος. Άγγελος παρουσιάστηκε μπροστά του καί τοῦ λέει:

— Γιατί θαυμάζεις καί άπορείς γι' αύτó πού συμβαίνει; Δέν έλαβαν οί Άπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, καθώς γνωρίζεις, έξουσία “τοῦ δεσμείν καί λύειν”; Κι άπό κείνους πάλι οί διάδοχοί τους κ.ο.κ.; Αύτón λοιπόν τόν άδελφό, πού άξιώθηκε νά χύσει τó αίμα του γιά τόν Χριστό καί όμως δέν τοῦ έπιτρέπεται νά βρísκεται μέσα στοῦ Ιερό Βήμα όσο τελείται ή αναίμακτη θυσία, μάθε πώς Άγγελος τόν διώχνει μέχρι τó νάρθηκα. Γιατί, ένῶ ήταν ύποτακτικός τοῦ τάδε συνασκητῆ σου, άθέτησε τήν ύπακοή. Κι όταν ó Γέροντάς του εύλογα τόν έπιτίμησε με κανόνα, εκείνος τόν άφησε κι έφυγε δεμένος με τó έπιτίμιο. Καί σάν Μάρτυρας μέν, έλαβε τó μαρτυρικó στεφάνι. Σάν δεμένος όμως με έπιτίμιο άπό τó Γέροντά του, δέν μπορεί νά βρísκεται μέσα στοῦ Ίερό, όταν τελείται ή Θεία Λειτουργία. Έκτός κι άν τοῦ λύσει τόν κανόνα ó Γέροντας πού τόν έδεσε.

Σάν τά μαθε αύτά ó άγιος εκείνος άσκητής, πήρε τó ραβδί του, πήγε στοῦ Γέροντα τοῦ Μάρτυρα καί τοῦ διηγῆ-

θηκε τὰ πάντα. Ἐπειτα τὸν πήρε καὶ κατέβηκαν μαζί στὴν Ἀλεξάνδρεια.

Πῆγαν στὸ Ναό, ὅπου βρισκόταν τὸ Μαρτυρικὸ Λείψανο. Ἄνοιξαν τὴ θήκη, ποὺ περιεῖχε τὸ σῶμα τοῦ Μάρτυρα, καὶ τοῦ ἔδωσαν κι οἱ δυὸ τὴν συγχώρηση. Ἐπειτα, ἀφοῦ τὸν ἀσπάστηκαν, στάθηκαν καὶ προσευχήθηκαν δοξολογώντας τὸ Θεό.

Ἄπὸ τότε, ὅταν γινόταν Θεία Λειτουργία, παρέμενε ὁ Μάρτυρας Μοναχὸς ἀσάλευτος στὴ θέση του μέσα στὸ ἅγιο Βῆμα...»¹³.

Δ'

MEXPI τώρα, Σεβασμιώτατε Πατέρα μας, ἀπαρίθησα τρεῖς λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους αισθανόμεθα ἰδιαίτερη εὐγνωμοσύνη καὶ εὐλάβεια στὸ πρόσωπό Σας:

α) διότι εἴσθε ὁ ἔμπειρος «καλλιτέχνης» τῆς ἀγάπης·

β) διότι εἴσθε τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπολαμβάνουμε τὰ χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος· καὶ

γ) διότι γίνεσθε αἴτιος νὰ βιώνουμε τὸ Μυστήριο τῆς εὐλογημένης καὶ παμμακάριστης Ὑπακοῆς.

Ἐπικαλούμεθα τὶς ἅγιες εὐχές Σας, ὥστε νὰ μὴ φανοῦμε ἀγνώμονες ἔναντι τῶν μεγάλων αὐτῶν χαρισμάτων τοῦ Θεοῦ, διότι ἄλλοι ἀδελφοί μας ταλαιπωροῦνται, ἀναζητώντας αὐτὰ ποὺ ἔμεῖς ἀπολαμβάνουμε πλουσιοπαρόχως.

Λέγεται, ὅτι οἱ μέλισσες γιὰ νὰ φτιάξουν ἓνα κιλὸ μέλι, κάνουν τὸ ὀλιγώτερο 50.000 πτήσεις καὶ κάθονται ἐπάνω σὲ 1.500.000 περίπου ἄνθη!...

Ἐμεῖς ὁμως μέσα στὸ εὐλογημένο αὐτὸ Κοινόβιο, στὸ πνευματικὸ αὐτὸ μελίσι, ἔχουμε ἔτοιμο τὸ γλυκύτατο μέλι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, φθάνει νὰ εὐλαβούμεθα τὸν Γέροντά μας, νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὸ πρόσωπό του, νὰ ἐγκολπονώμεθα τὴν ἁγία ταπεινοφροσύνη καὶ νὰ ἐπιδιώκουμε πάντοτε τὴν τρισαγία Ὑπακοή.

* * *

Σὰς εὐχαριστοῦμε, πολυσέβαστε Πνευματικέ μας Πατέρα, διότι ἡ ὀνομαστική Σας ἑορτὴ μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐμβαθύνουμε γιὰ λίγο στὴν Μοναχική μας ιδιότητα.

Εὐχόμεθα ἐγκαρδίως νὰ Σὰς δίδῃ ὁ Κύριός μας, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ὑγεία καὶ μακροήμερουσι, χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι, «*πᾶσαν δόσιν ἀγαθὴν καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον*»¹⁴, ὥστε – μὲ τὴν ἀγία διάκρισι καὶ σοφία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας – νὰ κατευθύνετε τὴν Ἰερὰ Ὀλκάδα τοῦ λογικοῦ Ποιμνίου Σας ἐπὶ λιμένα σωτηρίας, στὴν αἰωνία τρυφῇ καὶ μακαριότητα, στὴν εὐλογημένη κοινωνία τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

3η Ὀκτωβρίου 1985

† π. Γλ.

(*) *Ἡ ἐργασία αὐτὴ μὲ τίτλο «Ἡ τριπλῆ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Πνευματικὸ Πατέρα» ἐξεφωνήθη ὡς Πανηγυρικὸς Λόγος τὸ ἔτος 1985 στὴν εἰδικὴ Ἐκδήλωσι «Εὐχαριστήρια»: «Ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ τίμα τὸν Πατέρα σου», τὴν ὁποία διωργάνωσε ἡ Ἰερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, πρὸν τιμὴν τοῦ ἐορτάζοντος Πνευματικοῦ αὐτῆς Πατρός καὶ Καθηγουμένου Σεβ. Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ.*

1. Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, PG τ. 150, στλ. 1096D-1097A («Δεκάλογος τῆς κατὰ Χριστὸν Νομοθεσίας»).
2. Ἀρχιμ. Τιμοθέου, Ὁ Ὅσιος Σέργιος τοῦ Ραντονέζ, σελ. 61, Ἰερὰ Μονὴ Παρακλήτου, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς 1981.
3. Ἀκολουθίας Μικρᾶς Παρακλήσεως, Ὠδὴ Θ', Τροπάριον β'.
4. Βίος τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶβ.
5. Πρβλ. Γαλ. ε' 11.
6. Τὸ Γερωντικόν, ἦτοι Ἀποφθέγματα Ἁγίων Γερόντων, σελ. 123β, «Τοῦ Ἀββᾶ Ὑπερεχίου», η', ἐκδόσεις «ΑΣΤΗΡ», Ἀθῆναι 1961.
7. Τὸ Γερωντικόν, αὐτόθι, σελ. 78β, «Τοῦ Ἀββᾶ Μιῶς», α'.
8. Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Ἁγιασμένος, δεχόμενος μὲ ταπεινώσι καὶ σύνεσι τὶς προσπάθειες τοῦ Ὁσίου Παχωμίου τοῦ Μεγάλου γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν αὐταρέσκεια, ἐπαινοῦσε τὸν Γέροντά του καὶ ὠμολογοῦσε αὐτομεμφόμενος:
«*Ἐγὼ τοίνυν ὁ ἁμαρτωλός, πενθεῖν ἑαυτὸν ὀφείλω, ἕως ἂν ὁ Κύριος κατευθύνῃ μου τὴν καρδίαν πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ ἄξιον γένωμαι τῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων ὑπακοῆς· ἄνευ γὰρ τῆς τοῦ Κυρίου βοηθείας τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἡ ἐφ' ἑαυτῷ μάλιστα πεποιθήσεις, σοδόδες ἔστι καὶ τέφρα».*
(Παύλου Μοναχοῦ, *Εὐεργετινός...*, Βιβλίον Α', Ὑπόθεσις ΛΕ', § α. *Ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἁγίου Παχωμίου*).
9. Βλ. περιοδ. «Ἁγιος Κυπριανός», ἀριθ. 190-191/Ὀκτώβριος 1984, σελ. 376 (Στήλη· *Ἐἶπε Γέρων*: «*Περισπουδάστα ἀγορευτικὰ διηγήματα*»).
10. Βλ. περιοδ. «Ἁγιος Κυπριανός», αὐτόθι.
11. Πρβλ. Ἰακ. α' 17.
12. «*Ἡ ἱστορία διαδραματίζεται σὲ περίοδο διωγμοῦ τῶν Χριστιανῶν, πιθανότατα στὸν διωγμὸ, ποῦ ἐγίνε στὴν Ἀλεξάνδρεια ἐπὶ Μαξιμίνου, ἀνάμεσα στὸ 308 καὶ τὸ 311, ὁπότε μαρτύρησαν καὶ πολλοὶ Μοναχοὶ*» (Ἰερὰς Μονῆς Παρακλήτου, Θαύματα καὶ Ἀποκαλύψεις..., βλ. τὴν ὑποσημ. 13).
13. Ἰερὰς Μονῆς Παρακλήτου, Θαύματα καὶ Ἀποκαλύψεις ἀπὸ τῆς Θεῆς Λειτουργίας, σελ. 111-113: «*Ὁ παρήκοος ὁσιομάρτυρας*», ἐκδοσι δευτέρη, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς 1997.
14. Πρβλ. Ἰακ. α' 17.